

Libris RO
Respect pentru oameni și cărți

Holly Webb

PUIUL DE LUP SINGURATIC

12 octombrie 1873

Pârâul a înghețat bocnă acum. Tata zice că n-a mai văzut aşa iamă grea în viaţă lui. Când ne-am trezit de dimineată, la ferestre, pe interior, se făcuse o pojghiţă de gheată, şi la fel şi pe peretii cabanei, deşi mama lăsase cuptorul să ardă încet toată noaptea. M-am trezit în toiul noptii clănţinind de frig de la vântul care řuiera prin crăpături. Mi s-a părut că au trecut ore bune până să mă ia din nou somnul şi, în tot timpul ăsta, m-am gândit că vântul ar fi putut fi, de fapt, un lup care dădea târcoale cabanei noastre, căutând o cale să intre. Troienele de zăpadă sunt până

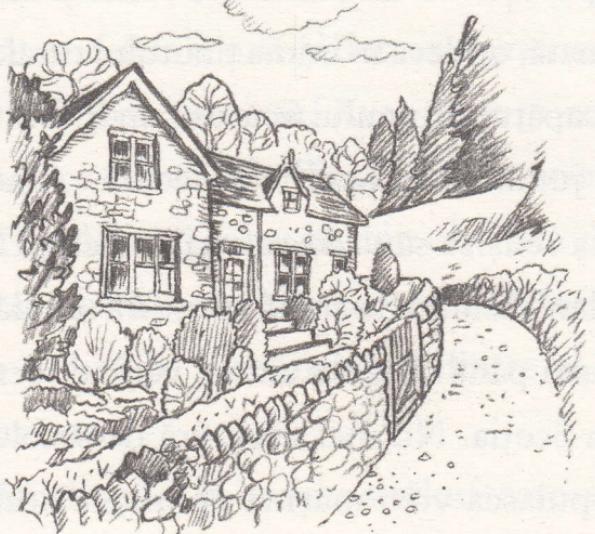
la streasină, și în fiecare dimineată eu și tata ne croim drum prin nămeți ca să ajungem la grajd, să hrănim caii și vaca.

În dimineata astă, am văzut țurțuri uriași pe marginea acoperișului, în locurile în care soarele topise zăpada, iar picăturile înghețaseră peste noapte. Strălucirea lor mi-a adus aminte de Grace. Anul trecut, tata m-a lăsat să-i dau jos cu ciocanul și, împreună cu Grace, i-am folosit pe post de săbii, duelându-ne cât era camera de mare, până când al meu s-a rupt în trei, iar tata a declarat-o câștigătoare pe Grace. Acum mi-aș fi dorit să nu fi fost atât de îmbufnat. Mai ales că ea era tare bucuroasă de victorie.

ibris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL UNU

Crenți aplecate loveau în geam în timp ce mașina se îndrepta spre casă. Amelia era în culmea fericirii. Era oarecum ca în povești – o casă enormă, veche și abandonată, undeva în inima ținutului rural. Pe la capătul drumului apăruse un indicator, pe jumătate acoperit de iederă. Amelia abia reușise să vadă ce scria pe el: „Casa Allan“. Era o adevărată aventură să călătorescă până noaptea târziu, venind tocmai din Scoția. Nu mai văzuseră de secole să șerpuiască vreo mașină pe ulițele acelea, în întuneric.

Respect pentru oamenii cărții

Când coborără însă, după ce se dezmortiră și își târâră obosiți picioarele până la ușă, Amelia se lipi de sora ei mai mare, Bella. Era timidă în prezența străinilor, iar pe verii ei abia dacă și-i mai amintea. Anya era de-o seamă cu Bella, le spusesese mama. Lara era cu un an mai mare. Tom avea zece ani, cu câteva luni mai mult decât Amelia. Bella spunea că și le amintea perfect pe Anya și pe Lara și că abia aștepta să le vadă. Amelia se gândea că, fiind mai mari decât ea, fetele n-o să-și dorească prea mult s-o aibă prin preajmă. Avea să se pricopsească cu băiatul său, Tom, însă nu voia să stea cu el doar pentru că erau veri. Era cîndat să sărbătorească împreună Crăciunul, într-o casă pe care niciunul dintre ei nu o cunoștea.

Amelia clipi în lumina strălucitoare care pătrunse prin ușa deschisă, odată cu vocile

zgomotoase și entuziaste ale celor dinăuntru, care râdeau, le îmbrătișau și le trăgeau în casă. Amelia se făcu mică lângă perete în timp ce mama ei se pupa cu o femeie micuță, cu păr negru, care semăna leit cu ea. Probabil că era verișoara mamei, Laura, se gândi Amelia. Nu se aștepta ca ele două să semene atât de mult. Iar cele două fete care o îmbrătișau pe Bella erau verișoarele lor de gradul al doilea.

– Ea trebuie să fie Amelia!

Laura se întoarse ca s-o ia în brațe și se jucă cu degetele prin buclele ei.

Amelia încercă să zâmbească; oamenii făceau asta tot timpul, iar ea trebuia să lase impresia că n-o deranjează.

– Scuze, Amelia, nu m-am putut abține. Sunt aşa de frumoase, spuse Laura zâmbind.

Respect pentru copiii și cărți
Laura era mama verilor ei de gradul al
doilea. Dar Amelia nu-i putea spune aşa.
Mama o sfătuise atunci să-i spună simplu
„mătuşa Laura“.

– Bună seara, şopti Amelia.

– Ti-l mai aminteşti pe Tom? o întrebă
mătuşa Laura, conducându-l pe băiat lângă
Amelia, deşi acesta nu se arăta prea entuzi-
asmat. Nu v-aţi mai văzut de, să, cam de
trei ani, aşa că, probabil...

Amelia observă că băiatul avea părul
negru, liniști și că era mai înalt decât ea
(aproape toată lumea era, se obișnuise deja
cu ideea). Apoi zări uriașul câine maro-roş-
cat cu gri care stătea în spatele lui. Făcu un
pas înapoi și își lipi mâinile de tapetul deco-
lorat, dorindu-și să se caște o gaură în el, pe
care să poată ieși de acolo. Mama îi spusesese
că verii ei aveau un câine, iar Amelia își
făcuse griji săptămâni întregi din pricina

Respect pentru oameni și cărti
asta. Chiar î se întâmplase să se trezească
în toiul nopții de câteva ori. Dar nici măcar
atunci, în întuneric, nu își putea închipui
că era *atât* de mare...

– O, deci ăsta e cătelul, spuse mama ei
și zâmbi cu jumătate de gură. Amelia are o
mică problemă cu cainii. E un el? adăugă,
uitându-se nedumerită la caine.

Amelia habar n-avea cum îți puteai da
seama dacă un caine era băiat sau fată.
Nu vedea decât niște urechi care se miș-
cau întruna, o blană lătoasă maroniu-ce-
nușie și dinți... Arăta ca un fel de lup. Si
era foarte probabil să fi fost cel mai mare
caine pe care-l văzuse vreodată. Chiar mai
mare decât cainele acela groaznic din parc,
care o trântise la pământ cu câțiva ani în
urmă. Degeaba încercase stăpânul lui să-i
spună că aşa se bucura el, pentru că lătra la
Amelia întruna, iar ea murea de frică.

— Sunt sigură că e prietenos, Amelia, îi spuse mama cu blândețe, întinzând mâna spre ea, dar câinele stătea între ele, iar Amelia nu îndrăznea să treacă pe lângă el. Rămase lipită de perete și făcu câțiva pași

într-o parte până la ușa de la intrare. Nu mai avea unde să se ducă, iar câinele venea încet spre ea, adulmecând-o curios.

– Hei! Bella le lăsă pe fete acolo și se postă în fața câinelui. Da, știu, ești foarte drăguț. Numai că trebuie să-o lași pe Amelia în pace. Ea nu e mare amatoare de câini.

Îi dădu mâna să-o adulmece, iar câinele i-o linse. Bella râse, dar simpla vedere a limbii lui mari și roșii o făcu pe Amelia să se înfioare.

– Chiar ți-e frică de câini? întrebă Tom, privind-o disprețuitor.

– Amelia a fost trântită mai demult de un câine în parc, explică mama ei, luând-o pe Amelia pe după umeri. Era un câine mare și s-a speriat foarte tare.

– Dar Freddie nu e fioros, obiectă băiatul. Pe fetița din vecini o lasă și să-l călărească. Freddie începu să dea repede din